

Привид Гамлетового батька.
Фортінбрас, принц норвезький.
Актори.
Два гробокопи.
Гертруда, королева Данії, мати Гамлета.
Офелія, донька Полонія.
Вельможі, дами, офіцери, солдати, матроси,
гінці, почет.

Місце дії — Ельсінор.

ДІЯ I

СЦЕНА I

Ельсінор. Майданчик перед замком.

Франціско на варті. Входить Бернардо.

Бернардо
Стій! Хто там?

Франціско
Ні, перше ти назватися повинен.

Бернардо
Нехай живе король!

Франціско
Бернардо?

Бернардо
Він.

Франціско
Прийшли ви без запізнення сьогодні.

Бернардо
Дванадцять б'є. Іди, Франціско, спати.

Франціско
За зміну щира дяка; холод лютий,
Та й моторошно якось.

Бернардо
Спокійне все?

Франціско
І миша не пробігла.

Бернардо
Ну що ж, добраніч.
Спіткаеш там Горацію й Марцелла,
Скажи їм, хай не баряться на варту.

Входять Горацію й Марцелл.

Франціско
Здається, чути їх. Гей, стій! Хто там?

Горацію
Держави друзі.

Марцелл
Й слуги короля.

Франціско
Добраніч вам.

Марцелл
Бувай, солдате чесний.
А хто вартує?

Франціско
На посту Бернардо.
Добраніч вам.
(*Виходить.*)

Марцелл
Бернардо, гов!

Бернардо
Скажи,
Горацію з тобою?

Горацію
Наче так.

Бернардо
Вітаю вас, Горацію й Марцелле.

Марцелл
Ну що, була поява й цієї ночі?

Бернардо
Я ще не бачив.

Марцелл
Горацію вважає — то химера,
І він, мовляв, нізащо не повірить
У те страшне, що бачили ми двічі.
Я тим-то й ублажав його прийти
Вночі повартувати разом з нами,
Щоб, як привиддя з'явиться, він навіч
Переконався і мовив би до нього.

Горацію
Пусте, пусте, не вийде.

Бернардо

Сядь, і ми
Знов штурмувати будемо твій слух,
Стійкий, як мур, до оповідей наших
Про диво, нами бачене.

Гораціо

Що ж, сядьмо.
Послухаймо, що розповідь Бернардо
Нам про це.

Бернардо

Минулу ніч, коли ген та,
На захід від Полярної, зоря,
Дозором обійшовши небосхил,
Дійшла туди, де сяє, я й Марцелл.
Годину щойно вдарило...

Входить Привид.

Марцелл

Тихіше! Бачите, явився знову.

Бернардо

Поставою — мов наш король-небіжчик.

Марцелл

Гораціо, ти книжник: мов до нього.

Бернардо

Хіба не схожий він на короля?

Гораціо

Авжеж; аж моторошно з дива й ляку.

Бернардо

Чекає слів.

Марцелл

Гораціо, питай.

Гораціо

Хто ти, що опівнічної доби
Прибрав собі цей войовничий образ,
Яким покійний Данії король
Вражав колись? В ім'я небес, кажи!

Марцелл

Образився.

Бернардо

Відходить річ.

Гораціо

Стій, стій!
Стій і кажи! В ім'я небес, кажи!

Привид виходить.

Марцелл

Пішов; не відповідь.

Бернардо

Ну що, Гораціо, ти зблід, дрижиш?
І це лише, по-твоєму, химера?
Як мислиш ти?

Гораціо

Як перед Богом, я не йняв би віри,
Коли б не свідчення, правдиве й певне,
Моїх очей.